JON F. MERZ

忍

NINJA

Jon F. Merz

NINJA

versiunea în limba română
UNCRIS

UNU

Din verdele luxuriant al fundului văii, fortăreața se ridica spre cer. Pereți înalți de granit extras dintr-o carieră aflată la multe leghe depărtare alcătuiau o fundație pe o colină, cu vedere spre râul ce-și croia drum printre versanții munților. Mult deasupra, turnuri și metereze ofereau gărzilor o priveliște perfectă asupra împrejurimilor. Fusese concepută pentru a zădărnici orice atac, din orice direcție. Pentru un războinic tradițional, fortăreața părea de necucerit.

Dar Ran, ascuns în umbra ramurilor groase de pin parfumat, vedea împrejurări favorabile pe care alții nu le vedeau.

Cu două săptămâni mai înainte, stătea nemișcat în același loc, urmărind cum luna plină își revărsa strălucirea asupra părții răsăritene. Iar sub clarul de lună pereții stâncoși dezvăluiau poate singura slăbiciune a castelului. Asperități ale pietrei se aflau peste tot până la cel mai de jos meterez. Unde alții ar fi văzut doar niște crestături, Ran vedea suporți pentru mâini și picioare. Nu erau uniforme. Și nici simplu nu va fi. Dar era posibil. Iar a fi posibil era baza succesului.

Acum, în umbrele întrețesute de pinul uriaș, Ran aștepta. Trebuia să fie luna nouă și astfel se va strecura perfect prin noapte când va face pătrunderea, tot așa cum, în urmă cu două săptămâni, se folosise de luna plină pentru a-și face observațiile.

Precum fusese consemnat în scrierile străvechi, își petrecuse ultimii douăzeci și cinci de ani din viață învățând.

De la naștere, Ran a fost antrenat în legendara artă marțială *Ninjutsu*[1] – infamii tâlhari din lumea umbrelor. Maeștri ai spionajului, infiltrării, și în luptă, *ninja* aveau reputația de războinici cu puteri supranaturale capabili de a supune natura cu puterea voinței lor și să vrăjească o santinelă neînfricată doar cu o privire.

Ran zâmbi la acest gând. Cu siguranță, mai avea multe de învățat până să ajungă la cele mai înalte culmi ale acestei arte,

---

[1] Ninjutsu (忍術) – complex de artă marțială, strategie, tactici de luptă neconvenționale, spionaj, practicat de *shinobi* (忍) – mai cunoscuți în afara Japoniei sub numele de *ninja* (忍者). Era mai mult o artă a trucurilor, decât una marțială.

dar… magie? Era mai de presupus că respectivele santinele ațipiseră. Decât să fie aspru pedepsite pentru că au dormit în post, pur și simplu au inventat o poveste cum că *ninja* a aruncat o vrajă asupra lor.

Iar Ran mai știa ceva: camarazii săi *ninja* erau bucuroși să-i lase pe ceilalți să creadă în mituri și legende, pentru că le era de folos în îndeplinirea misiunilor. Deci, chiar dacă nu era adevărat – era bine să se știe că este.

Un vânticel ușor a mângâiat ramurile din jurul său. Ran a închis ochii și a deschis gura pentru a amplifica șoaptele nopții. A auzit tusea celui aflat de gardă departe de el. A auzit *clink*-ul unei linguri în castronul aflat în vatra unei case din cătunul aflat în apropiere.

Dar altceva îl neliniștea.

Era timpul să se miște.

Târându-se încet, Ran a ieșit de sub copac și a așteptat până ce vântul a foșnit iarba de la poalele castelului, înainte de a se mișca din nou. De fiecare dată când apărea un zgomot în împrejurimi, Ran îl folosea pentru a-și camufla apropierea.

Ajuns, în sfârșit, la baza zidului, Ran a privit în sus localizând primul suport pentru mână. A început să se cațere, menținând aceeași apăsare și la mâini și la picioare. În timp ce o mână sau un picior căuta o nouă poziție, celelalte trei mențineau contactul ferm, ținându-l lipit de zid.

Stăpânul castelului și gărzile sale nu s-ar fi așteptat niciodată ca un intrus solitar să se cațere pe zid în această manieră. Și, chiar dacă Ran avea și o *kaginawa*[2] cu ghearele înfășurate în mătase pentru a absorbi zgomotul când era aruncată, nu voia să riște să o desfășoare, pentru că o santinelă alertată ar fi putut-o descoperi în timpul lungii sale ascensiuni.

Ran și-a ținut răsuflarea înceată și ritmică, având grijă ca sângele să fie suficient de oxigenat pentru a asigura suficientă putere mușchilor, dar conștient că prea mult l-ar fi făcut să devină ușor amețit. Iar o greșeală la asemenea înălțime însemna moarte sigură.

---

[2] Kaginawa – cârlig cu patru vârfuri, prevăzut cu o coardă. Era folosit pentru escaladări.

În timp ce se concentra asupra urcușului, Ran recapitula cele spuse de *jōnin*[3] cu o lună mai înainte la școala de antrenament ascunsă în adâncul munților, la sute de mile de locul unde se afla acum.

— Este o relicvă importantă pe care trebuie neapărat să o avem.

Ran, proaspăt după o baie *ofuro*[4] fierbinte, făcută la sfârșitul unei zile de extenuante antrenamente *bojutsu*[5], a sorbit din ceașca de ceai din fața sa.

— Ce relicvă este?

Jōnin-ul său, pe nume Tozawa, și care era o legendă printre *ninja*, a zâmbit doar.

— Este o sabie specială, făurită de un fierar cunoscut sub numele de Daisuke acum mai bine de două sute de ani. Lama sa are reputația de a fi considerată cea mai bună, de către orice războinic care a existat vreodată.

Ran s-a încruntat. Numai războinicii tradiționali aveau o asemenea dragoste nenaturală pentru lamele săbiilor lor, crezându-le îmbibate cu sufletele strămoșilor. *Ninja* erau pragmatici; ei apreciau lama sabiei pentru calitatea de a aplica lovituri ucigătoare, iar când auzea pe cineva vorbind în asemenea termeni nobili, Ran se simțea deranjat.

Tozawa i-a zâmbit.

— Știu la ce te gândești, Ran. Deși ești un ucenic atât de dotat, încă mai ai multe de învățat. Adu înapoi sabia. Îndeplinește misiunea și vei fi recunoscut ca un adevărat *ninja*.

O pală puternică de vânt îl făcu să ezite. Ran a aruncat o privire în jos și a văzut că se afla la vreo treizeci de metri înălțime. La mai mult de jumătate până în vârf. Și-a dublat eforturile și după câteva minute, s-a oprit chiar sub meterez.

Din nou, a deschis gura și a așteptat producerea vreunui zgomot, pentru a se infiltra și el. Neauzind nimic în apropiere, Ran

---

[3] Jōnin (上忍) – maestru *ninja* (忍者) / *shinobi* (忍び) cu aptitudini și experiență deosebite ce îndeplineau rolul de căpitan. Puteau participa la cele mai dificile misiuni, inclusiv cele de grad S considerate de cea mai mare dificultate.

[4] Ofuro – cadă de lemn.

[5] Bōjutsu (棒術) – arta marțială a luptei cu bastonul.

s-a agățat de meterez și a trecut peste el. Dacă cineva ar fi privit chiar în acel loc, ar fi putut vedea doar ușoară ondulare a zidului când Ran a alunecat peste marginea lui. Dar a trecut atât de repede încât ei nici n-ar fi băgat de seamă. La urma urmei, se aflau la zeci de metri înălțime; cine s-ar fi putut urca atât de sus?

Ran s-a lipit de suprafața interioară a zidului așteptând ca ochii să se obișnuiască cu lumina locală. Era înfășurat din cap până-n picioare cu un echipament de camuflaj, un amestec de pete albastru închis și gri care-l făceau mai greu de observat decât dacă ar fi purtat unul în întregime negru. Pe cap purta masca tradițională *ninja* formată din două părți. Una era înfășurată cu grijă în jurul capului, iar cealaltă peste gură. De asemenea, Ran își înnegrise zona din jurul ochilor cu cărbune provenit de la focul la care își preparase hrana mai devreme, în cursul zilei. Nici o parte a corpului său nu era vizibilă; era ca și cum nici nu s-ar fi aflat acolo.

De lângă meterez, putea ajunge la primul turn din fața sa care se ridica și mai sus, cu vreo cincisprezece metri. Din vârful acestuia, va putea trece pe puntea ce ducea către partea centrală a castelului.

Obiectivul său.

Ran a tras aer adânc în piept apoi a expirat încet. La zece metri distanță, pe zid, putea vedea spinarea uneia dintre santinelele aflate la datorie. Acestea trebuiau să stea la crenele, neavând voie să se miște de acolo. Ran memorase deja poziționarea lor și programul după care se făceau schimburile, încă din timpul misiunii de recunoaștere de acum câteva săptămâni. Era încrezător că nici măcar n-ar fi reacționat, chiar dacă l-ar fi auzit.

Cu ochii fixați pe intrarea în turn, Ran a ieșit din umbra adâncă și s-a folosit de *yoko aruki*[6] pentru a traversa spațiul deschis. Și-a menținut mișcarea lină a trunchiului știind că orice mișcare bruscă creștea probabilitatea de a fi descoperit. O alunecare felină, de plutire era mai potrivită.

A ajuns la intrarea în turn și s-a oprit, pitindu-se, doar cu capul scos după colț pentru a vedea ce se află în fața sa.

În suporturi metalice aflate în partea de sus a zidurilor ardeau torțe, dansul flăcărilor stârnind umbre ciudate pe pereții netezi. Scara ducea către nivelul următor, iar Ran a urcat-o pășind

---

[6] Yoko aruki – pas lateral specific ninja.

neauzit. Capabil să se mişte din umbră în umbră, Ran se prelingea pe treptele de piatră, ţinându-şi spatele lipit de zid, cu mâinile îndepărtate în lături pentru a-şi menţine echilibrul.

L-a auzit pe gardian înainte de a-l vedea şi Ran a împietrit în umbra în care se afla. În capul scărilor, o santinelă zăbovea, privind afară prin fereastra înaltă. Dacă ar fi fost acolo cu câteva minute mai devreme, l-ar fi putut vedea pe Ran cum se mişca lipit de zid, dar numai dacă ar fi fost foarte atent. Iar experienţa demonstra că cele mai multe santinele nu erau foarte atente atunci când castelul lor domina ţinutul înconjurător. Tocmai de acest sentiment de invulnerabilitate profitau Ran şi alţii ca el.

Dar Ran se confrunta acum cu o altă problemă: cum să treacă pe lângă gardian? Aşteptă până la ora două a nopţii înainte de a reîncepe infiltrarea. Dar, dacă întârzierea se va repeta la fiecare post de gardă, risca să se expună atunci când primele raze ale zorilor vor apare la orizont.

Prins de un acces de tuse, gardianul s-a mişcat brusc. Ran n-a mai pierdut timpul şi a urcat scările, dar apoi s-a oprit pentru a vedea unde s-a dus santinela.

Dădu aprobator din cap – în sinea lui – văzând că santinela trage un scaun şi se aşează comod în el, gata să tragă un pui de somn. Ran a numărat până la şaizeci apoi a trecut pe lângă gardian, cu mâinile gata să-l amuţească dacă era necesar. Dar acesta nici măcar n-a mişcat.

Ran a traversat puntea şi s-a oprit lângă intrarea în aripa centrală a castelului. Tozawa îi arătase un plan al castelului, plan provenit de la unul dintre meşterii ce lucraseră la construirea acestuia. Ran a întrebat dacă informaţia a fost cumpărată. Tozawa a zâmbit.

— Nu, sarcina de a culege informaţii a fost misiunea de absolvire a şcolii pentru un alt ucenic. Informaţia este de încredere.

Ran, ştiind că informaţia cumpărată poate fi potenţial suspectă, a simţit o oarecare uşurare. Unul dintre fraţii sau surorile sale pătrunsese în biroul meşterului şi a copiat planul fără a fi descoperit.

Zăvorul porţii principale era închis. Ran s-a aplecat mai aproape pentru a examina mecanismul simplu. Din mânecă, a scos o tijă subţire de metal îndoită la capăt. Potrivind-o în gaură a

răsucit-o de două ori, apoi a apăsat. Zăvorul a fost tras, iar Ran s-a strecurat în castel.

Mai multe torțe ardeau aici, și știind cum să ajungă la destinația sa, Ran se mișca acum mai repede. A ignorat grandioasa scară centrală și s-a îndreptat către coridorul îngust din stânga. După ce a făcut câțiva pași în interior, s-a oprit ascultând. Sunetele din ’năuntrul castelului erau diferite față de cele din afară și trebuia să-și acorde câteva clipe ca să se obișnuiască.

A mai înaintat puțin și s-a oprit din nou. Drept în fața sa putea vedea o ușă. Acolo trebuia să se afle sabia, după cele spuse de Tozawa. Ran nu vedea nici un gardian și se încruntă. Era ciudat că o asemenea relicvă neprețuită să fie păstrată într-o încăpere fără sentinele. Dar s-a apropiat și a încercat mânerul ușii. Era încuiată.

A îngenuncheat în fața ei și a văzut că încuietoarea era mult mai complexă. Și-a ales uneltele și a început să lucreze, conștient că fiecare *click-click* răsuna ca un bubuit de tunet în liniștea coridorului. Și-a reținut respirația și a vizualizat încuietoarea deschizându-se. După douăzeci de secunde, s-a deschis.

S-a strecurat în încăpere. Un candelabru aflat sus picura ceară pe măsură ce lumânările ardeau cu flacără mică. Dar era destulă lumină pentru a putea vedea în jur.

Ran se afla într-o încăpere de circa șapte metri lungime și cinci lățime. Arăta ca un fel de bibliotecă, iar Ran a văzut suluri stivuite pe rafturi sculptate cu *rune* străvechi. Totuși, ceea ce i-a atras atenția cel mai mult, a fost altarul de piatră din mijlocul încăperii. S-a dat mai aproape și a văzut striuri ce acopereau toată partea superioară, plată ce se înclina către o scobitură acoperită, folosită probabil pentru a aduna un lichid.

Sânge.

Ochii lui Ran au împietrit. Altarul era folosit pentru sacrificii.

A privit în jurul încăperii și a văzut tapiserii complicate descriind scene sângeroase de carnagiu. În fiecare dintre ele, un vrăjitor părea să sacrifice un animal, femeie, sau copil unei creaturi în negru.

Magie neagră.

Ran s-a încruntat sub mască. Auzise șoapte și legende, desigur. Dar să vadă reprezentarea răului într-o astfel de manieră... Simți crampe în burtă.

A respirat adânc și a ridicat din umeri la senzația de moarte ce stăpânea această încăpere. Sabia trebuia să fie undeva pe aici. A traversat către raftul cel mai apropiat și a încremenit.

Se mai afla cineva cu el în încăpere.

Într-o clipită, sabia scurtă, curbată a fulgerat afară din teacă, gata să lovească. Ochii lui Ran săgetau în jur, dar nu a văzut nimic. Vrăjitorie?

Apoi s-a întors și a văzut ceva ce-i scăpase mai devreme, când a intrat. Acolo se afla o ușă mai mică ce ducea către o încăpere alăturată. În partea de sus, se afla un grilaj metalic ce acoperea o fereastră mică.

Ran s-a îndreptat către ea și a privit înăuntru.

O fată-sclavă era culcată pe un pat simplu acoperit cu paie. Era adormită și respirația ei era ceea ce auzise Ran. Un zăvor greu ținea ușa încuiată, iar Ran îl privi. Fata era ținută prizonieră, probabil pentru a fi sacrificată. S-a întors cu spatele la ușă. Nu știa ce fel de zei venerau aici, dar disprețuia credința care cerea luarea unei vieți inocente în numele ei.

Destul. Se afla aici pentru sabie, nu pentru dezbateri teologice. Dar unde ar putea fi? Era posibil ca vrăjitorul să o fi mutat în altă încăpere? Ran nu avea timp să cerceteze întregul castel.

— Ai venit aici pentru sabie, nu-i așa?

A fost o șoaptă care a s-a auzit ca o explozie. Ran s-a întors, cu sabia pregătită să lovească în direcția zgomotului.

Venea din spatele ușii celulei. Și după ce s-a apropiat, Ran a putut vedea fața drăguță căreia îi aparținea vocea. Zâmbi. Deci, ea nu era deloc adormită.

— Știu unde se află, spuse ea. Pot să-ți spun unde o țin ascunsă. Dar trebuie să mă eliberezi.

Ran s-a încruntat. Nu se așteptase la așa ceva. Dar dacă lăsa fata să plece, misiunea lui ar fi fost compromisă. Ar fi trebuit ca prezența sa să nu lase nici o urmă. Doar dispariția sabiei ar fi dovedit faptul că cineva s-a infiltrat în castel.

A privit în jurul camerei. Cât timp avea la dispoziție pentru a cerceta? Fiecare clipă petrecută în castel însemna o șansă mai mare să fie descoperit. Ochii lui Ran s-au îngustat pe măsură ce analiza variantele.

Se apropie de ușa celulei. Chiar dacă ea avea părul în dezordine, se putea vedea cât era de frumoasă. Ea se îndepărtă de

ușă și Ran a văzut că era îmbrăcată într-o tunică transparentă legată peste talie cu un brâu ce-i accentua formele zvelte.

— Spune-mi unde o păstrează și te voi elibera.

Ochii ei verzi au clipit. A ezitat doar o clipă.

— Dacă nu mă eliberezi după ce îți spun, voi țipa și întreg castelul se va alarma în câteva clipe.

Ran s-a încruntat. O putea ucide, desigur, dar îi displăcea ideea de a lua o viață fără nici un rost.

— Voi face cum am spus. Spune-mi.

Ea îi arătă.

— În spatele tapițeriei cea mai îndepărtată se află o nișă în zid.

Ran a traversat încăperea și a dat la o parte tapițeria. A pipăit cărămizile și a găsit una care se mișca. A scos-o și a băgat mâna în nișă. Degetele au apucat forma alungită învelită în mătase și a scos sabia afară.

Grijuliu, a reintrodus cărămida în gaură și a tras tapițeria la loc. Nimeni nu trebuia să observe că lipsește ceva.

S-a întors și a făcut o plecăciune către fată.

— Mulțumesc.

Ea a continuat să șoptească.

— Eu mi-am ținut partea mea de înțelegere. Ține-o și pe a ta.

Ran s-a apropia de ușa celulei.

— Și cum vei scăpa după ce te voi elibera? Nu poți veni cu mine.

— Lasă grijile în seama mea. Tu doar deschide ușa.

El s-a aplecat ca să examineze încuietoarea. Era un mecanism destul de simplu pe care l-a deschis cu ușurință. Când a dat ușa în lături, fata-sclavă a trecut atât de aproape de el încât l-a atins.

— Mulțumesc.

Ran a dat din cap.

— Înțelegerea noastră este acum îndeplinită cu totul.

Ochii ei îl priveau, iar el putea vedea minunea din ei.

— Ești unul dintre acei pe care ei îi numesc războinicii-umbră.

El a tăcut un moment.

— Da, sunt.

— Pot veni cu tine.

— Nu – Ran a înălțat sabia – doar pentru asta am venit. Acum trebuie să plec. Și tu ar trebui să faci la fel. Judecând după picturi, nu vei mai avea mult de trăit.

— Ei venerează un zeu crunt, știi asta. Unul care se târăște din adâncuri de mizerie și depravare.

— Nu-mi pasă, a răspuns Ran. Dar cum ai ajuns prizonieră?

— M-a răpit din ținutul meu aflat mult la vest de aici. Acolo eram prințesă.

Ran s-a încruntat.

— Și cum de știi despre cei ca mine?

Ea zâmbi.

— Mi-am petrecut timpul studiind legendele despre războinicii din diverse ținuturi. Numele meu este Cassandra. Care-i al tău?

— Sunt cunoscut ca Ran. Cum vei părăsi castelul?

— Mă descurc eu.

Poate, se gândi el. Dar fără ajutor va avea puține șanse să treacă de gărzi. Totuși, Ran nu se afla acolo pentru a provoca vânzoleală. Din interiorul hainei, a scos un pumnal *tantō*[7], cu lama din oțel negru, fără nici un marcaj distinctiv. Ar fi putut proveni din orice atelier de fierărie, de oriunde. I-l dădu Cassandrei.

— Ia-l și poate că vei avea cu adevărat o șansă.

L-a luat și a făcut câteva mișcări ca de tăiere prin aer. El i-a apreciat îndemânarea. Cineva o antrenase în mânuirea pumnalului.

— Acum trebuie să plec.

Cassandra a ridicat brațul.

— Dacă te vei afla vreodată în ținuturile din vest, mergi la curtea lui Varlus și spune-le că tu ești cel care m-a eliberat de vrăjitorul pe care ei îl numesc Seiryu.

Ran i-a înfruntat privirea o clipă, apoi s-a întors.

— Te conduc până la poarta castelului, apoi drumurile noastre se despart.

A încuiat la loc celula. La o privire superficială părea în regulă, dar credea că în cel mult o oră dispariția ei va fi descoperită. Apoi va fi observată și lipsa sabiei. Amândouă faptele vor face ca retragerea sa să fie mult mai dificilă dacă vor închide căile de acces prin vale. Timpul era crucial.

— Urmează-mă.

---

[7] Pumnal tantō – (短刀 – „lamă scurtă”) – una dintre armele tradiționale japoneze (日本刀 *nihontō*) purtate de cei din clasa samurailor.

Au părăsit încăperea, iar Ran a reîncuiat-o. La intrarea principală, au trebuit să se oprească pentru că doi gardieni treceau periculos de aproape. Ran a pus o mână peste gura Cassandrei ca să o împiedice să țipe, iar ea i-a răspuns apropiindu-și trupul de al lui. Ran a așteptat câteva secunde în plus înainte de a se mișca din nou.

La poarta castelului, s-a oprit și s-a uitat încă o dată în ochii ei. S-a înclinat scurt, apoi s-a întors pe drumul pe care venise. Pentru Cassandra, a fost ca și cum el s-ar fi aflat o clipă acolo, apoi s-a topit în întuneric.

DOI

În lumina torțelor, Tozawa dezveli *katana*[8] Daisuke veche de două sute de ani, lăsându-i lama să strălucească. A zâmbit, iar apoi a repus lama în *saya*[9].

Se întoarse către Ran.

— Ai făcut o treabă bună.

Ran s-a înclinat.

— Mulțumesc. Misiunea nu a fost lipsită de provocări.

— Oh?

Ran l-a privit.

— Ce știm despre vrăjitorul pe care ei îl numesc Seiryu?

Tozawa a pus deoparte sabia Daisuke, apoi a luat ceașca de ceai.

— Se spune că Seiryu este un maestru în magia neagră. Nu este surprinzător că stăpânește aproape întreaga vale. Este nemaipomenit de crud.

Tozawa îl privi un moment pe Ran.

— Ce s-a întâmplat acolo?

— Sabia nu se găsea în încăperea pe care ai indicat-o. Dacă n-ar fi fost o prizonieră acolo, mă îndoiesc că aș fi putut să o găsesc. Seiryu o ascunsese bine.

— O prizonieră?

— O prințesă răpită de la curtea din Varlus, din vest. Trebuia să fie sacrificată celui căruia Seiryu pretinde că i se supune.

— Într-adevăr – Tozawa luă o înghițitură de ceai. Și ce s-a întâmplat cu această prizonieră?

— Nu știu. Mi-a dezvăluit locul unde era ascunsă sabia. În schimb, eu am eliberat-o.

— Așa ai făcut?

— Da.

Tozawa a oftat.

— Dar te-ai gândit mai întâi la urmările unei astfel de acțiuni?

---

[8] Katana (刀) – una dintre săbiile japoneze tradiționale folosite în Japonia medievală. În mod obișnuit cunoscută ca fiind „sabia samurailor”. Se remarcă prin: lama lungă, subțire, curbată, cu un singur tăiș, cu o gardă mică rotundă sau pătrată și un mâner lung pentru ambele mâini.

[9] Saya – teacă din lemn.

— M-am gândit. Aș fi fost obligat să ucid fata pentru a o împiedica să țipe și să dezvăluie prezența mea. Dar și moartea ei ar fi alertat castelul la fel de repede. Cea mai bună cale de a-mi continua misiunea a fost să fac o înțelegere, iar apoi să ne despărțim drumurile cât mai repede posibil. Și exact asta am și făcut.

— Ai vrea să afli ce s-a întâmplat după misiunea ta? După ce ai eliberat fata?

Ran s-a încruntat.

— Ce?

Tozawa a desfășurat un sul de hârtie în fața lui Ran.

— Seiryu a fost furios din cauza furtului sabiei, și – mai ales – din cauza evadării sclavei. A pus o grea povară pe satul cel mai apropiat de fortăreața sa; în loc să omoare acea fată pe care ai eliberat-o, și-a trimis trupele în sat și a răpit douăzeci de femei, care au fost ucise cu sabia în zorii acestei zile.

Ran și-a ținut respirația, dar Tozawa nu l-a menajat.

— Acțiunea ta de a salva o viață a avut ca urmare moartea a douăzeci.

— Acțiunea mea a fost motivată doar de îndeplinirea cu succes a misiunii. Am făcut ceea ce era necesar pentru a îndeplini ordinele primite de la tine.

Tozawa a mai sorbit o înghițitură de ceai.

— Nu arunca povara vinii pe mine, Ran. A fost un succes recuperarea sabiei Daisuke. Dar în ceea ce privește misiune în sine, a fost un eșec.

— Nu sunt de acord, a spus Ran. Misiunea a avut atât succes cât putea să aibă în condițiile date. Mai mult, am atins fiecare obiectiv stabilit de tine în vederea obținerii diplomei de absolvire. Mi-am câștigat locul în cadrul clanului; mi-am câștigat *menkyo kaiden*[10].

Tozawa l-a privit o clipă.

— Și ce ai de spus despre cele douăzeci de țărănci ucise din cauza acțiunilor tale?

— Este regretabil, a spus Ran. Iar moartea lor îmi va apăsa conștiința pentru totdeauna. Dar lui Seiryu nu ar trebui să i se permită să mai trăiască nici măcar o zi.

[10] Menkyo kaiden – (免許皆伝) – diplomă de absolvire.

— Nu este treaba ta să hotărăști asta, Ran. Asemenea decizii sunt peste nivelul tău.

Ran se zbârli.

— Îmi vreau *menkyo kaiden*.

Tozawa s-a încruntat.

— Ai dreptate, desigur. Ți-ai îndeplinit toate obiectivele misiunii. Ți-ai câștigat dreptul să absolvi școala.

De pe mica masă de alături, Tozawa a luat un sul răsucit pe care l-a desfășurat.

— Acesta va confirma cele învățate cu noi. Clanul te va contacta în legătură cu prima ta misiune.

Ran a introdus sulul sub kimono și s-a ridicat.

— Prima misiune am îndeplinit-o deja.

TREI

În mod clar, Seiryu învățase ceva din greșeli.

De multe ori, inamicul nu-și schimba sistemele de apărare, din pură aroganță. Dar era evident că Seiryu nu suferea de o asemenea vanitate. Acolo unde existase o slăbiciune de care s-a profitat, acum era imun la un atac. Întregul castel era iluminat cu torțe mari care luminau fiecare meterez și crenel pe care-l folosise Ran pentru a se infiltra.

Numărul gărzilor a fost mărit considerabil. Ran îi numărase de trei ori pe cei de pe metereze și din turnuri. Toți erau mercenari, cel mai probabil, năimiți cu promisiuni de aur și putere asupra țăranilor localnici îngroziți.

Nu, Ran nu va mai intra în castel prin metoda pe care a folosit-o prima dată. A zâmbit și s-a întors înapoi în adâncurile pădurii. Din fericire, maeștrii lui l-au pregătit temeinic. Și existau destule feluri de a se infiltra într-o fortăreață.

Și, în timp ce Seiryu se credea acum invulnerabil la un atac, tocmai îi dăduse involuntar lui Ran oportunitatea de care acesta avea nevoie.

Dimineața următoare, Ran se prezentă în fața porților castelului. Era îmbrăcat ca un războinic pribeag tradițional, cu *katana* sa curbată și *wakizashi*[11] puse la brâu.

Gărzile de la poartă l-au privit cu un amestec de amuzament și dispreț. Unul dintre ai s-a apropiat de Ran cu un mers țanțoș.

— Ce vrei?

— Spune-i stăpânului tău că noul său șef al gărzilor este aici.

Vocea lui Ran, cu grijă cultivată de-a lungul anilor de antrenamente *ninjutsu,* a subliniat imediat faptul că gardianul de la poartă nu trebuie să-i mai întârzie intrarea sub nici un motiv. Gardianul s-a dat înapoi, uitându-se către camaradul său, apoi a dispărut în interiorul castelului.

Când a reapărut – după zece minute – Ran stătea în exact aceeași poziție. Nu-și mișcase nici un mușchi pe toată durata cât gardianul a fost plecat, știind ca a fost sub observație cel puțin cinci minute.

---

[11] Wakizashi – (脇差) – a doua sabie purtată tradițional de samurai. Mai scurtă, cu lama ce cca 60 cm.

Gardianul l-a condus sus pe trepte și în interiorul castelului. Dincolo de poartă, actualul căpitan al gărzilor – un monstru diform ale cărui mâini păreau a fi în stare să zdrobească pietre fără nici un efort – îl aștepta. L-a privit pe Ran din cap până-n picioare, apoi a izbucnit în râs.

— Cred că glumești.

— Ești stăpânul castelului?

Căpitanul gărzilor păru surprins.

— Nu, nu sunt.

— Atunci nu mai am nimic să-ți spun. Spune-i stăpânului tău că sunt aici și-i cer o audiență imediat.

Căpitanul și-a mușcat buzele gânditor.

— Și de ce ar trebui să-i spun această și să risc a-l supăra?

— Pentru că dacă nu o faci, va fi și mai supărat pe tine.

Căpitanul se întoarse să plece, dar în clipa următoare, își lansă pumnul direct în figura lui Ran. Acesta, obișnuit cu acest tip de atac agresiv, a așteptat până ce căpitanul a fost gata să lovească, și atunci a pășit înainte aplicându-i un cot în plex. Căpitanului i s-au muiat picioarele. Ran a privit în jos către el, cu un dispreț evident întipărit pe față. A auzit o bolboroseală venind de undeva din apropiere și a văzut o altă patrulă de gărzi holbându-se uimite la ceea ce tocmai se întâmplase. Le putea citi pe chip cu ușurință: cum, se întrebau uimiți, era posibil ca un om de o asemenea statură să-l pună jos pe căpitan, aparent fără nici un efort?

Ran lăsă ca uimirea să-i mai țină o clipă, apoi i-a făcut semn unuia dintre ei.

— Tu de acolo, du-te și caută-l pe stăpânul castelului. Spune-i că acum are un post liber, iar eu sunt gata să-l ocup.

Gardianul nu mai avu nevoie de o altă încurajare și a dispărut în castel. Ran a încrucișat brațele la piept și așteptă, în timp ce căpitanul se ridica icnind. Cu siguranță, cândva fusese un luptător zdravăn, dar anii din serviciul lui Seiryu îl muiaseră până la punctul în care reușea să se impună doar prin reputație.

— Cum te numești?

Ran a privit în sus. La unul dintre balcoane, l-a văzut pe Seiryu pentru prima dată. Arăta ca un fel de nevăstuică scofâlcită cu ochii ca niște mărgele, dar care trădau un intelect de excepție.

Ran s-a încruntat și a arătat către căpitanul care încerca să se mențină pe picioare.

— Căpitanul tău nu mai este potrivit pentru slujba sa. Sunt aici ca să-l înlocuiesc.

Seiryu s-a uitat la omul aflat acum în picioare, deși se clătina.

— E angajatul meu de mulți ani. De ce ar trebui să-l înlocuiesc?

— Pentru că este incompetent.

— Chiar este?

Ran a oftat.

— De curând ai pierdut ceva. Acest om este vinovat pentru cele întâmplate.

Seiryu și-a îngustat ochii.

— Și cum de știi tu că de curând am pierdut ceva?

Ran a ridicat din umeri.

— Bărbații flecăresc mai mult decât muierile bârfitoare. Veștile despre pierderea ta au ajuns peste tot. De aceea sunt aici.

Seiryu a păstrat tăcerea un moment. Apoi a arătat către căpitan.

— Și ce facem cu el? Nu pot avea doi căpitani. Asta i-ar zăpăci pe oamenii mei.

Ran a ridicat din umeri.

E ușor de rezolvat.

Într-o clipită, *katana* lui Ran a fulgerat prin țesătura subțire, mușchii tari și oasele gâtului căpitanului. Ran a răsucit sabia înapoi, a lovit capătul mânerului pentru a îndepărta sângele și a reintrodus-o în teacă în mai puțin timp decât a fost necesar ca țeasta căpitanului să se rostogolească la pământ, pe o parte.

Ochii lui Seiryu s-au mărit.

— Impresionant.

Ran a azvârlit o mică pungă cu aur unuia dintre gardieni.

— Du-l în sat și ai grijă să fie îngropat cum se cuvine. Dacă aflu că ai cheltuit banii pe orice altceva în afară de înmormântare, capul tău îl va urma pe al lui.

Seiryu îi făcu semn lui Ran.

— Vino înăuntru și vom discuta despre angajamentul tău în slujba mea.

Ran a pășit înainte, conștient că ochii tuturor santinelelor din garnizoană erau pe el. Se purtă ca și cum ei contau mai puțin decât praful de pe tălpile sandalelor lui și merse să se întâlnească cu Seiryu.

PATRU

— Unde ai învățat să lupți așa cu sabia?

Ran și-a lăsat privirea să rătăcească prin marea sală de primire. Tapiserii elegante – spre deosebire de cele oribile pe care le văzuse când s-a infiltrat peste ziduri. Pe piedestale erau vase de aur și sculpturi bine realizate. Și în fața sa, pe o masă joasă acoperită cu mătase, se afla o tavă cu fructe proaspete. Seiryu însuși tocmai luase câteva boabe dintr-un ciorchine de struguri negri și le arunca în gură.

— Tata, a răspuns simplu Ran. A fost ucenicul unui maestru din nord.

— Poate că ar trebui să-i cunosc numele? a întrebat Seiryu.

— Nu cred, a spus Ran. Nu este un nume cu care as vrea să mă mândresc. Tatăl meu a fost un om rău care-și bătea familia fără milă.

— Păi, nu a fost chiar atât de rău dacă te-a învățat asemenea stil de luptă.

Ran a zâmbit.

— Când am fost suficient de mare ca să apreciez cu adevărat asemenea învățături, m-am folosit de ele pentru a-l ucide cu propria mea sabie.

Seiryu s-a oprit în mijlocul înghițiturii, apoi a rânjit cu răutate.

— Un rezumat interesant al vieții tale de până acum. Totuși, să vezi asemenea talente la cineva atât de tânăr ca tine… nu poți fi mai bătrân de douăzeci și opt de veri.

— E destul de exact. Totuși, cred că vârsta și îndemânarea nu merg neapărat mână-n-mână.

Seiryu a dat din cap.

— Cu siguranță. Și totuși ai experiență. Trebuie să o fi căpătat undeva. Sub comanda cui ai mai fost?

— Matsumune a fost primul meu stăpân. A căzut în bătălia de la Sekigomo. Am plecat și m-am înrolat sub comanda lui Junkoniwa. A murit de dizenterie după o campanie de iarnă în insulele din nord. După asta, am hotărât că e mai bine să hoinăresc o vreme și să caut un contract undeva în sud. Cu câteva zile în urmă eram în Nyoha, beam ceva de unul singur, când am auzit din întâmplare despre ghinionul tău. Numele tău a fost șoptit, cum că ai avea puterea a o mie de sori și m-am gândit

că aș putea profita și eu dacă m-aș ocupa de bunăstarea amândurora.

Seiryu a zâmbit la auzul complimentului subtil, dar a arătat cu mâna în jur.

— Cred că bunăstarea mea e îndestulătoare.

Ran a zâmbit și el.

— Nimeni n-ar putea spune că nu ești foarte prosper. Dar nu ești lipsit de hoți. Și aș spune că dacă mă angajezi, hoții nu vor mai ajunge niciodată în interiorul acestor ziduri.

Seiryu a bătut din palme și doi eunuci au adus ceaiul. Ran a așteptat ca Seiryu să ia prima înghițitură înainte de a gusta și el ceaiul dulce de iasomie. După câteva clipe de tăcere, ochii lui Seiryu l-au fixat din nou pe Ran.

— Puterea a o mie de sori? Așa ai auzit, cu adevărat?

— Sunt noul tău căpitan?

— Se pare că am un post liber care trebuie ocupat.

Ran a zâmbit și a făcut o plecăciune.

— S-ar putea să fi decorat puțin partea aceea din povestea mea.

Seiryu a lăsat jos cupa, iar Ran a făcut la fel.

— A fost un decoraj bun.

După ce au băut ceaiul, Seiryu s-a lăsat pe spate.

— Pentru cineva care a călătorit mult, nu prea ai multă avere.

Ran a ridicat din umeri.

— Mi-am lăsat bagajul ascuns în pădure. Nu eram sigur de ce fel de primire voi avea parte. Iar pentru că sunt încrezător în abilitățile mele, nu avea nici un rost să apar arogant.

— Cred că asta e discutabil, a spus Seiryu. Spune-mi unde se află bagajul tău și am să trimit pe cineva să ți-l aducă.

— La rădăcina unui pin înalt, nu departe de drumul principal ce duce în vale. Omul tău trebuie să se uite în spatele trunchiului și va găsi o piatră mare. Să sape acolo.

Seiryu a chemat un gardian și i-a transmis informația omului care a plecat imediat. Seiryu s-a uitat la Ran.

— Trebuie să fii obosit după călătorie.

— Puțină odihnă ar fi binevenită, a răspuns Ran. Iar acest ceai este deosebit de liniștitor.

— Trebuie să fie, a spus Seiryu. Conține un distilat botanic special care provoacă paralizia celui care-l bea.

Ran a încremenit. A simțit un efect calmant, viclean, coborând asupra lui. Dar Seiryu nu părea a prezenta vreun semn de efecte

adverse. De fapt, chiar în timp ce-l privea pe Ran, continua să bea ceaiul.

— Planta nu are efect asupra celui ce o consumă în mod regulat. Și după cum deja ți-ai dat seama, eu beau zilnic acest fel de ceai. Îmi dă posibilitatea să-i neutralizez pe acei care s-ar putea să nu merite ospitalitatea mea.

Ran își simțea mușchii devenind rigizi. Seiryu s-a întins, punându-și cupa pe măsuță.

— Spune-mi chiar ai crezut că sunt atât de ușor de înșelat?

— Nu știu ce vrei să spui. Ran își simțea limba umflată.

Și-a încetinit respirația pentru a combate efectele drogului. Seiryu a ridicat din umeri.

— Nu contează, în curând îți vom ști toate secretele. Fie că vrei să ni le spui, fie că nu.

Ran a simțit mișcare în jurul său, iar sabia i-a fost luată de la brâu. Incapabil să se opună, Ran a fost luat pe sus și dus de acolo.

Chipul lui Seiryu plutea înaintea sa.

— Iar după ce vom afla cine ești cu adevărat, sângele îți va fi oferit stăpânului meu.

CINCI

Lumânările au fost înlocuite de întunericul adânc, ceara lor ce se topea pe măsură ce ardeau mirosind ca un amestec de catran și fecale umane. Ochii lui Ran lăcrimau din pricina mirosului înțepător, dar nu-și putea șterge lacrimile pentru că avea brațele și picioarele întinse și era legat pe altarul din încăperea în care mai fusese când a furat sabia Daisuke.

Leșinase curând după ce a fost luat din camera de primire, dar și-a revenit ceva mai târziu. Paralizia aproape că îi trecuse, dar, între timp, a fost legat de altar.

Era dezbrăcat, mai având doar jambierele; pieptul gol i se ridica ritmic către tavan unde a observat o fereastră circulară prin care pătrundea strălucirea lunii. Când forma ei a început să apară, Ran nu se mai îndoi că va fi sacrificat.

A încercat frânghiile cu care era legat, dar nodurile păreau făcute temeinic. A încercat să-și relaxeze respirația, dar inima îi bubuia în piept. A fost nebun să creadă că Seiryu va înghiți atât de ușor șiretlicul lui.

Ce ar fi spus Torzawa acum despre recenta lui diplomă de absolvire?

O mână a apărut deasupra sa, apoi Seiryu i-a pus-o deasupra inimii. După un moment, un zâmbet drăcesc i s-a întins pe față.

— Inima ta palpită de teamă pentru viitor.

— Bate de dorința mea de a-ți reteza capul de pe umeri, a răspuns Ran. Să nu crezi că din alt motiv.

Seiryu a izbucnit în râs.

— Cum era previzibil, oamenii mei nu au reușit să-ți găsească bagajul în locul pe care l-ai spus.

— Poate că au ales copacul greșit, a spus Ran.

O parte tot mai mare din discul lunii se vedea acum prin fereastra de deasupra.

— Mă îndoiesc, spuse Seiryu. Ei cunosc foarte bine pădurile astea. Ceea ce mă face să cred că nu ești acela ce pretinzi a fi. Și nici nu ți-am crezut povestea spusă la început.

— Nu?

— Sunt puțini tineri de vârsta ta care au asemenea talente ca tine. Iar acestea nu sunt însușite la școlile tradiționale ale războinicilor *bushi*[12].

— Prin urmare, eu sunt o excepție.

Seiryu ridică din umeri.

— Nu neapărat. Pentru că mai sunt și alții ca tine. Am auzit zvonuri și șoapte despre cei de felul tău. Legende, se spune. Războinici supranaturali capabili să execute aproape orice. Chiar să escaladeze zidurile unui castel înalt ca acesta.

Ran nu a spus nimic.

Seiryu s-a dat mai aproape și a șuierat un singur cuvânt.

— *Ninja*.

Ran a încercat din nou frânghiile, dar acestea rezistau.

Seiryu a surâs.

— Dar tu nu ești supranatural, nu-i așa? Tu și alții ca tine profitați de avantajul asupra proștilor superstițioși care se sperie și de umbra lor. Vă folosiți de spaimele lor pentru a îndeplini orice vă motivează clanul.

Luna creștea tot mai mult în fereastră, iar acum Ran auzea o psalmodiere monotonă pe care nu o băgase în seamă mai înainte.

— Din păcate pentru tine, *ninja*, eu *pot* să supun întunericul voinței mele. Dar prețul e mare și trebuie plătit. În noaptea asta, tu ești plata mea.

Seiryu arătă în sus.

— Când luna va umple fereastra de deasupra, îți va veni sfârșitul. Voi face să-ți curgă sângele și-ți voi scoate inima din piept ca să o fac ofrandă stăpânului meu. Iar el o va mânca pe toată.

Ran își simți gura uscată. Toate armele pe care le avusese asupra lui îi fuseseră luate. Seiryu și-a schimbat locul și a ridicat katana lui Ran.

— Asta nu e nici pe departe la fel de frumoasă ca aceea care mi-a fost furată.

A coborât lama pe pieptul lui Ran, iar acesta și-a ținut răsuflarea când a simțit tăișul pe piele.

— Spune unde îmi este sabia.

---

[12] Bushi-do – (武士道) – „calea războinicului”- cod de legi pentru samurai bazat pe ponderație, loialitate, arte marțiale și – nu în ultimul rând – onoare până la moarte.

Ran s-a încruntat.
— Nu știu nimic despre sabia ta.
Seiryu a surâs din nou și a apăsat lama. Ran a făcut o grimasă de durere când tăișul a pătruns adânc.
— Știu că ești antrenat să nu dezvălui nimic când ești constrâns. Dar trebuie să știi că mi-am petrecut o viață întreagă studiind slăbiciunile omului. Și știu că există o limită la care fiecare cedează și dezvăluie chiar și acele lucruri pe care ar fi dorit cel mai mult să le ascundă.
Ran și-a umezit buzele.
— Îți pierzi timpul.
— Poate că – spuse Seiryu – chiar acum, sabia se află la un loc cu celelalte la clanul tu? Am auzit vorbindu-se despre o școală pentru cei ca tine care se află în adâncul munților. Apărată de zăpezi și cețuri, de văi adânci, și versanți stâncoși, încât sunt puțini cei ce îndrăznesc să se avânte acolo.
— Și mai puțini reușesc să se întoarcă vii, spuse Ran. Având în vedere atâtea precauții…
— Dar eu pot face cu ușurință călătoria până acolo și să găsesc ceea ce îmi aparține. Și o pot face fără ca măcar să părăsesc confortul căminului meu de aici. Am această putere.
Flăcările lumânărilor de deasupra au tremurat și o adiere a trecut prin încăpere. Ran a simțit un miros ciudat, iar psalmodierea a sporit în intensitate părând a veni din toate părțile.
Seiryu arătă din nou spre fereastra de sus.
— Aproape că a venit timpul, ca și foamea stăpânului meu pentru sângele unuia ca tine. Puterea și vitalitatea îți trec prin vene. Pe scurt, ele îi vor potoli setea aceasta nenaturală.
Ran se încordă în frânghii, dar nici chiar cu toată puterea lui nu putea să se elibereze singur. Râsul lui Seiryu a răsunat în încăpere, iar adierea a devenit mai puternică. Tapiseriile au fluturat pe pereții de piatră iar psalmodierea a crescut în tărie.
— Acum, uite-te la mine, a cerut Seiryu. Și vei vedea chipul cuiva care stăpânește adâncurile nopții și ale umbrelor. Acolo unde cei ca tine doar se târăsc, eu stăpânesc cu puterea stăpânului absolut al întunericului.
Lui Ran i se taie respirația văzând cum se schimbă trăsăturile lui Seiryu. Craniul păru să se lungească și să se subțieze luând o formă absurd de ascuțită. Ochii i-au dispărut, devenind două

găuri negre ca obsidianul. Dinți zimțați ieșeau din gura larg căscată, din care picurau bale verzi.

Seiryu s-a întors și a ridicat brațele către fereastra de deasupra. A început să intoneze într-un dialect pe care Ran nu-l mai auzise niciodată.

Ran a smucit iar de legăturile ce-i imobilizau mâinile. Și a simțit că una cedează.

Întoarse repede capul și a văzut o siluetă pitită în umbră, care tocmai îi tăia legăturile de la mâini cu o lamă neagră. Apoi, silueta s-a deplasat, tăindu-i și legăturile de la picioare.

Seiryu, întorcându-se și văzându-l pe Ran coborât de pe altar, a răcnit:

— NU!

Ran a privit iute către silueta ce-l eliberase și a simțit că ceva cunoscut îi este strecurat în mână. *Katana* lui!

A smuls-o din *saya* și a ținut-o ferm în fața sa.

Seiryu l-a privit intens câteva clipe.

— Ucideți-l.

Din spatele său au năvălit șase războinici. Ran i-a recunoscut ca fiind câțiva dintre cei pe lângă care trecuse mai devreme. Erau dotați cu niște săbii scurte și halebarde.

Ran a respirat adânc și s-a aruncat asupra primului dintre ei. Gardianul a încercat să-l lovească direct în moalele capului, dar Ran s-a ferit în lături, lovind în sus prin pântecele omului. Un gâlgâit de sânge și a căzut.

Al doilea gardian a ezitat, iar Ran a avut suficient timp ca să lovească cu lama lateral în gâtul acestuia, aproape decapitându-l. Apoi a s-a retras rostogolindu-se, pentru a evita al treilea atac dinspre stânga. Lovi în sus, sub brațul spadasinului, adânc, ascultând geamătul profund, apoi a retras sabia.

Adierea din încăpere a devenit aproape vânt, iar Seiryu continua incantația ca și cum – în acest fel – îi putea ajuta pe oamenii săi.

Dar Ran era acum o veritabilă furtună, rotindu-se năvalnic în dreapta și stânga, în timp ce sabia sa executa mișcări precise pe care le exersase conștiincios timp de ani de zile.

A blocat cel de-al patrule atac înfigând adânc lama drept în inima adversarului, apoi a smucit-o și a lovit orizontal pe cel de-al cincilea care încerca să-i zdrobească capul cu halebarda. Ran l-a despicat, apoi l-a înfruntat pe cel de-al șaselea, ultimul, ce tocmai

începuse o mișcare de tăiere de sus în jos asupra lui, dar a rămas încremenit când o lamă scurtă i s-a înfipt în piept. A căzut, iar Ran a văzut silueta învăluită care-l eliberase, stând dreaptă, cu pumnalul în mână.

Ran a înclinat scurt din cap, apoi s-a întors spre Seiryu. Maleficul vrăjitor arăta acum mai mult ca o creatură bizară decât ca omul ce fusese. Dar dacă Ran se aștepta să vadă frica pe chipul său, se înșela amarnic. Seiryu părea complet detașat de faptul că Ran se eliberase, iar cei șase oameni ai lui, bine antrenați, muriseră în doar câteva clipe.

Vorbi cu un glas aspru rostogolind vorbele într-un fel ce-i amintea lui Ran de un animal turbat, căruia boala i-a cuprins adâncul ființei.

— Nu vei părăsi viu acest castel.

Ran avea grijă ca altarul să rămână mereu între el și Seiryu, făcând tot ce putea pentru a folosi obstacolele din jurul său spre propriul avantaj, așa cum a fost învățat.

Dar Seiryu a traversat încăperea și a sărit peste altar, mai repede decât a putut Ran să observe măcar mișcarea. Degetele lui Seiryu deveniseră gheare și s-au înfipt în mușchii pieptului său, lăsând niște tăieturi profunde, sângerânde. Un mârâit adânc ieșea din gâtul lui Seiryu. Ran a strâns din dinți și l-a îmbrâncit pe vrăjitor de lângă el. Seiryu s-a întors și a sărit din nou, dar sabia lui Ran a fulgerat prin aer.

A simțit cum katana a pătruns din lateral, adânc în carnea lui Seiryu. S-a răsucit din șolduri, continuând să taie prin oase și organe, răspândind prin încăpere duhoarea intestinelor sfârtecate.

Seiryu s-a prăbușit la baza altarului, sângele adunându-se în bazinul gol. Trăsăturile i s-au topit din nou, într-un amestec de carne și solzi ce aparțineau omului și bestiei deopotrivă.

Ran a pășit înainte cu sabia ridicată și – cu o mișcare rapidă – a retezat de pe umeri capul lui Seiryu.

O liniște adâncă a pogorât asupra încăperii, apoi n-a mai fost decât tăcerea.

Din pieptul transpirat și plin de sânge al lui Ran răzbătea o respirație grea, tremurătoare. Simțind o mișcare în spatele său, s-a răsucit.

Silueta înfășurată în negru s-a apropiat. Ran se încruntă. Ceva îi părea cunoscut.

— Ran.

Apoi vălul de pe cap a fost înlăturat, iar Ran se uită drept în ochii femeii pe care o eliberase cu ceva timp mai înainte. Își zâmbi, înciudat, sieși.

— Cassandra.

Ea își roti privirea prin încăpere.

— S-ar părea că m-am achitat de datoria ce o aveam către tine.

— Într-adevăr, se încruntă Ran. Dar de ce te-ai întors aici? Te-ar fi ucis, dacă ai fi fost prinsă din nou.

— Nici măcar n-am plecat, spuse Cassandra. Fuga ar fi fost inutilă pentru că m-am ascuns și l-am auzit ordonând ca ieșirea dinspre vest să fie blocată. Niciodată n-aș fi reușit să trec vie de ei. Așa că am rămas aici, în așteptare, până când puteam să mă apropii destul de el și să-l ucid. Abia atunci aș fi putut să mă întorc acasă.

Ran făcu o observație.

— Văd că încă mai ai pumnalul pe care ți l-am dat.

— Și ai făcut bine că mi l-ai dat, surâse ea. În seara asta ți-am salvat viața.

Ran a aprobat înclinând capul.

— Viața mea nu a fost cruțată din cauza acestui instrument, ci datorită curajului unei femei căreia îi sunt îndatorat acum.

— Nu-mi datorezi nimic. Aș fi lâncezit în acea celulă până când el ar fi crezut că e timpul să mă sacrifice nu știu cărei creaturi pe care o chema din adâncurile iadului.

Ran merse într-o parte a încăperii și-și trase tunica peste rănile de la piept, simțind cum materialul absoarbe repede sudoarea și sângele.

Cassandra i-a arătat spre piept.

— Ar trebui un tratament, Ghearele lui Seiryu ar fi putut fi veninoase.

Ran se încruntă.

— Mai târziu va fi destul timp pentru așa ceva. Acum, trebuie să ieșim de aici.

Își înșfăcă *wakizashi* și *saya katana*-i pe care le puse la centură.

— Haide.

S-au întors... și au înlemnit. Trupul lui Seiryu s-a aprins deodată într-o flacără verde, strălucitoare, care-i ardea fiecare bucățică de carne. În încăpere devenea tot mai cald, încât nu mai

puteau suporta. Flăcările au cuprins tapiseriile, apoi și sulurile de hârtie, transformând totul într-un infern.

Ran a înhățat mâna Cassandrei și au fugit din încăpere. Mai multe focuri se dezlănțuiseră pe hol. Deasupra, auzeau un huruit de cărămizi și pietre. Fragmente din tavan cădeau peste tot în jurul lor.

Din interiorul castelului străbăteau strigăte și gemete. Ran arătă în jur.

— Indiferent ce sau cine îi dădea puterea lui Seiryu, se pare că o ia înapoi.

Cassandra l-a strâns de mână și amândoi au alergat către intrarea principală. Flăcări și explozii izbucneau peste tot în jurul lor, în tot castelul, dar ei alergau aplecați pe metereze, urmând scările din turnuri către poarta principală. Gărzile și servitorii și-au văzut de ale lor, doar unul a încercat să le stea în cale. Ran l-a înfrânt fără nici un efort.

Au trecut prin poarta principală și nu s-au oprit până la marginea pădurii. Uitându-se înapoi, au văzut cum castelul se clatină, apoi se prăbușește spre interior, turnurile lungindu-se la pământ, până când a mai rămas doar o movilă imensă de pietre și moloz.

— N-am mai văzut asemenea magie, a șoptit Cassandra.

— Nici eu.

Ea l-a privit pe Ran, apoi l-a sărutat, tăcută, pe buze.

— Unde vei pleca acum?

Ran privi spre nord.

— Înapoi la clanul meu. Le voi povesti ce s-a întâmplat aici, în seara asta. Seiryu nu mai există.

— Și apoi?

— Nu știu, surâse Ran.

— Rămâi cu mine. Lasă-mă să-ți arăt regatul meu.

Ochii îi sclipeau sub lumina stelelor, iar Ran își simțea inima bătând nebunește. Ea se lipi de pieptul lui, făcându-l să-i simtă căldura trupului.

Dar el s-a dat înapoi.

— Am o datorie de îndeplinit mai întâi.

Cassandra dădu din cap.

— Acolo se află cei care spun că cei de felul tău sunt fără onoare; că nu sunteți războinici adevărați.

— Da, ei sunt, rânji Ran.

— Dar ei nu te cunosc așa cum te cunosc eu.

— Nu! Nu mă cunosc.

— Căile voastre sunt diferite, dar nu mai puțin onorabile, zâmbi și ea. Oferta mea rămâne valabilă. Dacă te vei afla pe pământurile mele, te-aș ruga să mă vizitezi.

— Va fi plăcerea mea, spuse Ran cu o plecăciune.

Cassandra l-a mai sărutat odată, apoi s-a îndepărtat.

Iar Ran a rămas privind-o cum dispare în noapte.

SASE

— S-a terminat cu vrăjitoriile lui.

Tozawa îl privea, dar Ran nu putea înțelege mare lucru din expresia feței sale.

— Aproape că ai compromis integritatea acestui clan și a tot ceea ce s-a străduit acesta să clădească.

— Și totuși, Seiryu știa destule despre noi înainte de sosirea mea. Poate că secretele noastre nu sunt chiar atât de sigure cum ne place nouă să credem.

Tozawa sorbi din ceai și apoi a pus cupa jos.

— Sunt unii în clan care doresc ștergerea numelui tău din evidențele noastre. Îți vor capul pentru insolența arătată prin pornirea unei *vendetta* personale împotriva lui Seiryu.

— Nu a fost o *vendetta*, spuse Ran. Însăși existența lui Seiryu era o amenințare pentru noi. Ar fi trebuit să fie ucis cu mult timp în urmă.

— După cum ți-am spus, nu era treaba ta să hotărăști aceasta. Asemenea decizii pot fi luate cu chibzuință, doar de bătrânii din clanul nostru.

Ran și-a ținut limba, așteptând ca Tozawa să continue.

— Ai dovedit o lipsă de prevedere întorcându-te aici. Poate că ți-a întins o cursă. Reputația lui Seiryu pentru înșelăciuni elaborate este bine cunoscută.

Ran își păstra privirea fixată asupra lui Tozawa. Subliniase prea puțin împrejurările în care Seiryu l-a prins în capcană și cum de a ajuns el, Ran, atât de aproape de moarte. Asemenea revelații ar fi minimalizat doar priceperea de care a dat dovadă în realizarea misiunii. Mai bine să-l lase pe *jonin*-ul său să creadă că s-a reinfiltrat cu succes în castel și l-a omorât pe Seiryu.

Tozawa a oftat.

— Problema principală este că tu ai pus interesul tău personal înaintea intereselor majore ale clanului. Ai pus o problemă personală mai presus de clan.

Ran a luat o înghițitură de ceai și a lăsat ca gustul de verde crud să i se răspândească în gură, înainte de a răspunde.

— Mi-ai spus cândva că țelul suprem al tuturor aceste antrenamente este acela de a ajunge să avem încredere în instinctele noastre – când am văzut cu proprii ochi și nu bazându-ne pe cele relatate de alții.

— Așa am spus, a confirmat Tozawa.

— Și exact asta am făcut, a continuat Ran. Sunt cel care am știut direct de la sursă ce face Seiryu, răul ca-l stăpânea. Și mi-am folosit cunoștințele pentru a-mi forma ceea ce am considerat a fi cea mai bună cale de acțiune. Exact așa cum am fost învățat.

O clipă, Tozawa nu a spus nimic, dar apoi a permis unui zâmbet mic să-i apară pe buze.

— Ești tânăr, Ran. Și crezi că știi ce este mai bine. Poate că, în anumite situații, chiar știi. Dar sunt lucruri pe care încă nu le știi. Și sunt unele lucruri care trebuie supuse unei opinii obiective, în locul uneia subiective.

Ran și-a înclinat capul.

— Pricep această înțelepciune.

Tozawa a aprobat.

— Ești unul dintre cei mai buni învățăcei care a absolvit vreodată această școală. Dar ești lipsit de experiență și oarecum pripit. Asemenea lucruri doar timpul le poate vindeca.

— Și ce vrei să fac ca să înlătur acest așa-zis afront adus clanului?

— N-ai grijă, Ran. Nimeni nu te va ucide. Ești prea valoros pentru noi pentru a permite o măsură atât de drastică.

Își îngustă ochii.

— Totuși, ceva va trebui făcut.

Ran a așteptat, dorindu-și să-și accepte soarta cu bărbăție.

— *Musha shugyo*[13].

Cele două cuvinte au fost silabisite de gura lui Tozawa, iar Ran aproape că a izbucnit în râs.

Tozawa a observat încercarea lui de a rămâne rezervat.

— Da, cred că e cel mai bun lucru pentru tine.

Lui Ran i-a revenit zâmbetul. Era mult mai mult decât îndrăznise să spere. Un pelerinaj!

— Vei fi un pribeag fără casă, a spus încet Tozawa. Și nici nu te vom recunoaște ca fiind unul de-al nostru, atât timp cât va dura călătoria. Vei fi lipsit de orice fel de protecție din partea noastră și nu ai permisiunea de a folosi vreuna dintre dotările noastre.

— Înțeleg.

Tozawa a ridicat o sprânceană.

---

[13] Musha shugyō (武者修行) – un pelerinaj / călătorie inițiatică făcut de un samurai.

— Cu adevărat, Ran? Nu trata faptul cu ușurință. Știu că-ți imaginezi a fi o perioadă de aventură și fapte mărețe, dar mai știu și că *musha shugyo* este și un timp de încercări severe și privațiuni. Și s-ar putea să nici nu te mai întorci viu.

Ran a dat din cap.

— Mă voi strădui să învăț cât de multe voi putea din această judecată.

— Vom vedea dacă așa vei face, a spus Tozawa. Și ai grijă ca – cel puțin un timp – să nu te întorci aici. Va dura destul ca cei care au cerut pedepsirea ta să ierte cele făcute de tine.

— Cât timp va trebui să rămân departe?

Tozawa a dat din umeri.

— Vei ști când va veni timpul să te întorci. După cum ai spus, aparent ai încredere în instinctele tale.

Îi făcu cu ochiul lui Ran.

— Sper doar că te vei convinge atunci când vei fi singur.

— Și eu sper, spuse Ran.

— Pleci mâine în zori. La noapte împachetează-ți lucrurile și gândește-te că trebuie să adopți felul de a fi al unui om obișnuit, chiar dacă nu ești așa ceva.

— Așa voi face.

Tozawa și-a terminat ceaiul și l-a privit pe Ran.

— Și unde te vei îndrepta mai întâi, Ran? Unde te va duce călătoria?

Ran a ezitat doar o clipă, s-a înclinat în fața maestrului său și a surâs.

— În vest.

SFÂRŞIT